

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 29 stycznia 2014 roku (data stempla pocztowego) wniesionym w postępowaniu upominawczym powód (...) Bank (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. wniósł przeciwko pozwanym Ł. W. oraz R. W. o zapłatę solidarnie kwoty 50.558,73 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, tj. według stanu na dzień wystawienia wyciągu z ksiąg banku w wysokości 24% w stosunku rocznym od kwoty 50.558,73 zł liczonymi od dnia 12 kwietnia 2011 roku do dnia zapłaty. Ponadto powód wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kosztów postępowania sądowego według norm przepisanych wraz z kosztami zastępstwa procesowego (k. 5-8).

Zarządzeniem z dnia 19 maja 2014 roku Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym (k. 38).

Na rozprawie w dniu 12 listopada 2014 roku pozwani wnieśli o oddalenie powództwa (k. 63).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 09 kwietnia 2010 roku A. W. (kredytobiorca) zawarł z powodem ((...)) umowę kredytu konsumpcyjnego nr (...) na kwotę 53.783,04 zł. Kredytobiorca zobowiązał się płacić raty kredytu w terminach zawartych w harmonogramie spłat kredytu. Ponadto kredytobiorca upoważnił Bank do dokonania potrąceń kwot należnych Bankowi z tytułu przedmiotowej umowy, ze wszystkich środków, wkładów lub wierzytelności kredytobiorcy.

(dowód: umowa, k. 21, pismo, k. 26).

A. W. zmarł w dniu 10 stycznia 2011 roku. Spadkobiercami po A. W. są synowie: R. W. oraz Ł. W.. Spadkobiercy przyjęli spadek w udziałach 1/2 z dobrodziejstwem inwentarza.

(dowód: akt poświadczenia dziedziczenia, k. 16-19).

Na wniosek R. W. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie sporządził spis inwentarza po zmarłym A. W.. Komornik stwierdził brak czystego spadku, albowiem wartość pasywów przekracza wartość aktywów. Pozwani zaskarżyli spis inwentarza sporządzony przez Komornika.

(dowód: postanowienie, k. 46, skarga, k. 48, zeznania pozwanych, k. 63-64).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jako niezasadne w całości, podlegało oddaleniu.

Strona powodowa wywodziła swe roszczenie z umowy kredytu konsumpcyjnego nr (...) z dnia 09 kwietnia 2010 roku oraz wyciągu z ksiąg banku z dnia 27 stycznia 2014 roku. Bezsprzeczne w sprawie był fakt zawarcia przez A. W. powyższej umowy jak i to, że jego spadkobiercami są pozwani: Ł. W. oraz R. W..

Natomiast pozwani kwestionowali zarówno zasadność jak i wysokość dochodzonego pozwem roszczenia, podnosząc, iż powód nie udowodnił, że ich ojciec był zobowiązany do zapłaty kwoty 50.558,73 zł.

Roszczenie powoda wynika z umowy, o której mowa w art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowego (Dz.U. 2005.128 j.t.), zgodnie z którym przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty

wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Sąd nie miał wątpliwości, iż dołączona do pozwu umowa kredytu konsumpcyjnego (k. 21) odpowiada wszystkich wymogom określonym w ust. 2 art. 69 Prawa bankowego. Ponadto z harmonogramu spłaty kredytu przedłożonego przez pełnomocnika powoda wynika, iż niniejszy kredyt A. W. miał spłacać do 20 kwietnia 2016 roku. Jako, że kredytobiorca zmarł w dniu 10 stycznia 2011 roku, spadek po nim, w tym długi spadkowe dziedziczyli spadkobiercy.

Bezspornym w sprawie było, iż pozwani są synami zmarłego A. W., a więc należą do kręgu spadkobierców ustawowych. W myśl art. 925 k.c. spadkobierca nabywa spadek z chwilą otwarcia spadku. W rezultacie na pozwanych przeszły obowiązki wynikające z przedmiotowej umowy oraz przysługiwały takie same zarzuty materialnoprawne i procesowe co spadkodawcy – A. W..

Roszczenia powoda objęte niniejszym postępowaniem oparte są na art. 471 k.c., zgodnie z którym dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Odpowiedzialność kontraktowa dłużnika może mieć miejsce tylko wówczas, jeżeli spełnione zostaną tzw. nieruchomości przesłanki odpowiedzialności. Są nimi niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania (naruszenie istniejącego zobowiązania, a zatem np. wynikającego z ważnej umowy; wyrok SN z 15.11.2001 r., III CKN 506/00, Legalis), szkoda oraz związek przyczynowy między faktem niewykonania (nienależytego wykonania) zobowiązania a szkodą. Przesłanki te muszą zachodzić łącznie.

Stosownie do treści art. 6 k.c. udowodnienie faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Reguła ta została przeniesiona na grunt procesowy w Kodeksie postępowania cywilnego w art. 232 k.p.c., który stanowi, iż strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Tutejszy Sąd w pełni podziela i przyjmuje jako własny pogląd Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu wyrażony w wyroku z dnia 18 stycznia 2012 roku w sprawie I ACa 1320/11 (lex 1108777), iż: „Jeżeli materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał”. Należy wskazać, że powód nie przejawiał należytej inicjatywy dowodowej w przedmiotowej sprawie.

W ocenie Sądu powód nie wykazał spełnienia powyższych przesłanek. Przede wszystkim powodowy Bank nie wykazał wysokości dochodzonej pozwem kwoty. Z harmonogramu spłaty rat kredytu konsumpcyjnego (k.28-29) wynika jedynie, iż A. W. był zobowiązany do zapłaty w określonym dniu, określonej kwotowo raty kredytowej. Z powyższego dokumentu nie wynika, iż A. W. zalegał ze spłatą którejkolwiek raty. Powód nie przedstawił żadnych wezwań do zapłaty, nie wnosił również o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego księgowego, celem ustalenia wysokości zadłużenia, wynikającego z umowy nr (...) z dnia 09 kwietnia 2010 roku ani innych dokumentów, np. historii dotychczasowych spłat rat kredytu. Ponadto powód nie wskazał z jakiego okresu pochodzi zadłużenie. W tej sytuacji Sąd nie miał możliwości zweryfikowania algorytmu, na podstawie którego zostało wyliczone roszczenie powoda, wysokość odsetek oraz wysokość opłat i prowizji. Zaoferowany na tę okoliczność przez pełnomocnika powoda dowód z wyciągu ksiąg rachunkowych okazał się niewystarczający do uwzględnienia roszczenia. Z ustalonego stanu faktycznego nie wynika, iż A. W. zawarł umowę kredytu konsumpcyjnego w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, zatem przedmiotowy wyciąg stanowi w niniejszej sprawie dokument prywatny (wyrok TK z dnia 15.03.2011 r., w sprawie P7/09, LEX 785598). W rezultacie powód winien wykazać, co składa się na poszczególne kwoty wymienione w wyciągu.

Rzecz Sądowi nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (wyrok SN z dnia 17.12.1997 r., I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76). Ewentualne zatem ujemne skutki nie przedstawienia dowodu obciążają stronę, która nie dopełniła ciężącego na niej obowiązku.

W konsekwencji powód nie udowodnił żadnych okoliczności istotnych dla pozytywnego dla niego rozstrzygnięcia sprawy. Obowiązkiem strony powodowej było wykazanie przesłanek odpowiedzialności kontraktowej, w tym faktu niewykonania zobowiązania, poniesienia szkody oraz związku przyczynowego między niewykonaniem zobowiązania a powstaniem szkody.

W rezultacie powództwo jako nie udowodnione podlegało oddaleniu.

Na marginesie należy wskazać, iż w toku postępowania pozwani powołali się na ograniczenie ich odpowiedzialności za długi spadkowe. Z przedłożonego do akt sprawy aktu poświadczenia dziedziczenia (k.16) wynika, iż pozwani nabyli spadek po A. W. z dobrodziejstwem inwentarza każdy z nich.

Zgodnie z art. 1031 § 2 zd.1 k.c. w razie przyjęcia spadku z dobrodziejstwem inwentarza spadkobierca ponosi odpowiedzialność za długi spadkowe tylko do wartości ustalonego w inwentarzu stanu czynnego spadku. Oznacza to, że odpowiedzialność za długi spadkowe ograniczona zostaje kwotowo – do wysokości wartości stanu czynnego spadku. Wartość stanu czynnego spadku ustala się spisem inwentarza i wyznacza ona granicę odpowiedzialności spadkobiercy.

Postanowieniem z dnia 02 września 2013 roku Komornik Sądowy ustalił wartość majątku spadkodawcy na kwotę 324.500,00 zł, natomiast wartość długów (pasywa) spadku na kwotę 333.104,02 zł. Oczywistym stało się, że stan czynny spadku wynosił 0 zł.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.